

06. Prodavač svojih sećanja

Pacijent je došao kod mene naizgled sasvim zdrav i normalan. Medjutim, imao je jaku želju da proda svoje sećanje. Bio sam, a i sad sam, sasvim siguran da ga na tu nameru nije motivirao novac, nego želja da pomogne nekoj mladoj osobi. Rekao mi je:

"Ja sam potrošio preko trideset godina da bih postigao ovo spokojstvo i bio bih srećan da nekom uštedim vreme; Da kupi sve što sam ja prepoznao kao osnovu smirenja, te da kupac mog sećanja proživi svoj vek bez lutanja ili, ne dao Bog, depresije."

„Ko sme biti siguran da njegovo sećanje može biti osnov sreće osobi koja je nekog drugog radno-proizvodnog potencijala mozga i drugog iskustva detinjstva i mladosti nego što je to prodavača sećanja?“ - pokušao sam da ga odbijem od namere.

„Zato ja i ne mislim da će neko kupiti sve moje u paketu, nego po delovima.“ - sasvim uverljivo je potencijalni prodavač sećanja odbranio svoju nameru.

"A ako rasprodate sve što je Vas smirilo kako ćete Vi preživeti ostatak života?" - pitao sam ga.

"Verovatno ću opet krenuti u sticanja osnove duhovnog spokojstva." - odgovorio mi je sasvim mirno, kao da prodajom svog sećanja i znanja ne bi izgubio ništa.

Ja: "I živeti nespokojno?"

Pacijent: "Ali ne i dosadno."

Ja: "Zar Vam je sad dosadno?"

Pacijent: "Da."

Ja: "Pa onda prodajom svojih sećanja, pod uslovom da su ona zaista toliko sadržajna da donose radost spoznaje materije i bića, prodajete ustvari svoju dosadu drugom čoveku."

Pacijent: "Ne mislim tako. Mislim da onaj ko bude postao zadovoljan robom od mene kupljenom može biti sposoban da proceni da li će i sâm robu od mene kupljenu prodati ili zadržati. Mlad čovek sa mojim znanjem može preživeti život uzbuđljivije, nego što ga ja dalje mogu živeti. Telo moje je staro; i? Ja sam, jednostavno, potrošio mnogo godina da bih sebi objasnio stvari o kojima me nisu zadovoljavala objašnjenja drugih, i sad u starosti nemam onaj vitalitet koji je gladan uživanja onog što se novcima i slavom može postići, pa želim da za svoje znanje uzmem neku sumu novaca koju bih dao naslednicima mojih materijalnih dobara.

Sad me Vi možete pitati zašto ja ne dam svoja sećanja mojim potomcima? Moji potomci verovatno imaju u sebi onu žicu koju sam i ja imao - da ne veruju nikom, nego da sâmi dodju do odgovora. Mada su još mladi pa nisam ni siguran da li će ih ikad interesovati ono za šta sam se ja zainteresovao tek u svojoj tridesetšestoj godini života. Zasad mi izgledaju onakvi kakav sam ja bio: nezainteresovani skeptici."

Ja: "I koliko biste novaca tražili za to što bi neko od vas mogao kupiti?"

Pacijent: "Tačno onoliko koliko je za trideset godina zaradio najbogatiji advokat u državi."

Ja: "Zašto baš da zarada jednog advokata bude mera vrednosti vašeg mentalnog kapitala."

Pacijent: "Zato što smo jedan uspešni advokat i ja koristili svoje umne sposobnosti na suštinski iste stvari: Skupljanje podataka, i manipulisanjem njima u svom interesu. Advokat da u nešto ubedi druge, ja da u nešto ubedim sebe."

Ja: "Što sve znači da je moguće da ono što Vi ili jedan dobar advokat izvedete kao finalne proizvode Vaših znanja i nije neoborivo istinito?"

Pacijent: "Da."

Ja: "To onda može značiti da Vi želite prodati robu problematičnog kvaliteta."

Pacijent: "To tako izgleda, međutim nije tako jer ono što ja nudim kao znanje jeste proverljivo i uporedljivo sa drugim znanjima i tvrdnjama o odredjenim stvarima, a ono što jedan advokat istera kao finalni proizvod jeste nešto što sa drugim advokatom i sudijom može biti ocenjeno sasvim drugačije. Dakle jedan advokatski uspeh je proizvod lukavosti ili poštenja, znanja ili neznanja, obaveštenosti ili neobaveštenosti, namere ili nezaintersovanosti, ... itd, njega i ostalih subjekata u procesu kazivanja i dokazivanja. Sve to i sa društveno-političkim interesima i mnjenjima pojedinaca, grupa i naroda. A moje znanje ima neku objektivnost. Naravno da moje znanje u kupcu može njega, kupca, ubediti da je ispravno i veličanstveno; kao što i ja to verujem."

Ja: "Što je takodje subjektivna stvar."

Pacijent: „Da, Tako izgleda. Ali ako niko ne može srušiti Vašu filozofsku gradjevinu, onda Vi steknete uverenje da je vaša filozofija neoboriva, a to znači jedno objektivno znanje."

Ja: „I šta Vi iznosite na pijacu?“

Pacijent: „Ja sećanje klasifikujem u dva dela:

01. Korisno sećanje, koje je ustvari znanje iz bilo koje oblasti nauke i kulture, a koje može biti nekakav činilac u stvaranju materijalnih ili umetničkih dobara, i u oblasti održavanja i očuvanja života i

02. nekorisno sećanje, koje je ustvari ono što se nosi kao osnova emotivnih stanja. Tj. nema važnosti za oblast održavanja i

očuvanja života, čak ni kao motivacija. Odnosno, objektivno nekorisnom sećanju pripadaju strogo lične stvari iz prošlosti. Naprimera da je voleo da pije čaj iz ovakve ili onakve šolje. Ili da se kao momak samozadovoljavao svakog dana na fotografije Bebe Lončar, na dekolte Silvine Armenulić, ...“

Ja sam pacijentu objasnio da korisno znanje može svako dobiti iz knjiga ili u školama, a da tuđe nekorisno znanje sebi ne treba niko. Ali me je pacijent ubedjivao da njegovo korisno znanje nema niko i da je sasvim siguran da ono što čoveku budućnosti može dati spokojstvo jeste sistem na osnovi ukomponovanih specijalizacija po oblastima.

Pacijent mi je tvrdio da razumevanje Univerzuma zahteva i znanja iz nemerljivih oblasti bitisanja: Muzičke harmonije, Tarota, tumačnja slika na talogu crne kafe, Knjige promene, Tumačnja snova, Radiestezijske, ...

Pričao mi je o pokušajima uspostavljanja i priznavanja Hronomatike kao sveobuhvatne nauke; nauke zasnovane na svim stvarima fizike i metafizike. Hronomatika prihvata sve što se može i posmatrati; sve što pripada naukama fizike, hemije, biologije, matematike i logike. Ali Hronomatika zahteva uvažavanje znanja o stvarima oblasti koja pripadaju takozvanoj metafizici. Tako dodjemo dotle da se hronomatsko znanje ne može dati u nauk nekom drugom, nego je neko sposoban da ga stekne za sebe, a neko nije.

Razumevanjem Univerzuma čovek završava svoj umni razvoj u spokojstvu; shvatanjem onoga za čim zvanična nauka traga pod imenom Jedinstvena teorija Univerzuma; u koju se pokušavaju usaglasiti Teorija relativiteta i Quantna fizika.

Onda sam mu rekao:

„Ja sam čuo za Hermeneutiku ali za Hronomatiku nisam.“
I tu mi je objasnio nešto što me je zaista fasciniralo:

„Hermeneutika se razvila od pokušaja razumevanja svih religijsko-filozofskih tekstova na društveno-istorijskim osnovama njihovih nastanaka. U roku od pet vekova se to razvilo u tzv. Hermeneutičku filozofiju; što je opet spalo na borbu ličnih shvatanju i razumevanju i tekstova i društveno-istorijskih osnova nastajanja tekstova.

Kratko rečeno – Hermeneutika je pokušaj razumevanja religijsko-filozofskih dokumenata i epoha njihovih nastanaka. Ona se bavi celokupnim tzv. duhovnim kapitalom ljudske vrste, i postane subjektivno-objektivna borba ljudskih jedinki oko subjektivno-objektivno stvorenih mišljenja, uvida i shvatanja predmeta Hermeneutike.

Hronomatika je pravolinijski časovnik duhovnog razvoja čoveka. U tom smislu da je početak u utrobi majke, a kraj sa zadnjim izdahom i polaganjem tela u grob.

Te dve krajnje tačke duhovnog časovnika su instinkt i intuicija. Instinkt životinje čovek je društvenost, a intuitivno znanje umno razvijenog bića, kakvo je samo čovek – jeste intelektualna veza umno razvijenog bića sa celim skupom porcija energije sa identitetom. Tj. sa skupom pohranjenih misli koje nosi ova planeta. Neposredno pre intuicije stoje svesnost i spoznaja sebe kao Boga.“

Ja rekoh: „U svim vašim tekstovima u kojima se pominje Bog, Vi tvrdite da on ne postoji.“

Pacijent: „Ne postoji drukčije nego kao Stanje stvari sa skupom inteligentnih rešenja i odnosa unutar njega Celog.

Ljudima je jasno da je sve tako kako jeste, sa svim što je nekome negativno a nekome pozitivno, već onda kad kažu: „Čuvaj se i Bog će te čuvati.“

Ja: „I koje su orjentirne tačke na satnici koju Vi nazivate Hronomatikom?“

„1. Dok roditelji odlučuju to su predškolsko obrazovanje, koje zavisi više od toga koliko rod, pleme i država vode brigu o porodici.

2. Osnovnoškolsko obrazovanje, ako ga ima, opet – kako gde od brige roda, plemena i države za porodicu.

Što od porodice zavisi je to da sva deca osnovnoškolskog uzrasta moraju leti po dva, tri meseca biti aktivni zemljoradnici. Sa ustajanjima u četiri sata ujutro.

3. U pubertetskoj dobi i ranoj mladosti se moraju baviti tzv. srednjoškolskim obrazovanjem, a leti dva, tri meseca zanatima.

4. Ko danas ide na visoke škole, da se posle viokog školovanja pridruži onima koji odmah posle srednjoškolvstva idu 18 meseci na službu u Narodnu armiju. To sve dotle doklegod budemo imali divljâka na ovoj planeti koji napadaju, porobljavaju i eksploatišu druge narode.

5. Kad se čovek vrati iz službe u Narodnoj armiji onda preuzima brigu sâm o sebi. Tu dodje:

6. Dvadeset godina života u porodici sa svojom ženom i decom. Uz, u slobodnom vremenu, praktikovanje muziciranja, Yoge, filozofiranja, ...

Ja: „Znate li Vi kolika je filozofija? Ko ima vremena i interesa da se njom bavi?

Pacijent: „Aha! Ono što Vi nazivate filozofijom je istorija razmišljanja i mišljenja o Apsolutnom i Konkretnom. A od toga što smatrate ovozemaljskom filozofijom možete sasvim slobodno baciti 99% u znanstveni otpad. Kriterijum neka Vam bude otpis svih koji tvrde da postoji Bog kao osoba, da postoje duša i duh. I tako Vam ostanu jedva tri čoveka pre mene, koji su znali šta se dešava u mozgovima ljudi. Za filozofiju, kao nauku o shvatanju sveta. tj. shvatanja Apsolutnog kad je ono konkretno i Konkretnog kad je ono apsolutno je neohodno, makar amatersko, znanje biologije, fizike, astronomije, ... i minimalna znanja matematike i Knjige promene.“

Ja: „I dalje?“

Pacijent: Dalje dolazi odlazak u tudjinu; među druge narode. To može biti i unutar države; među ljude sa drugim narečjima, drugim običajima, istorijom, tradicijom, drugim pesmama, ...“

„I gde su u svemu tome žene?“

Pacijent: „Žene su od Boga diskriminisanе. Ne od mene. Ja ne mislim da žena od 40 godina starosti treba da ide od kuće; da bi sticala kojekakva znanja i iskustva. Niti da ona tokom porodičnog života ima snage i vremena da se bavi naukama, muzikom, hobijima, ... Posebna stvar je ko za šta ima telesnih i umnih sposobnosti.

Rekao sam mu onda:

"Ako ste sigurni da imate znanje koje uspeva ujediniti dve dosad neusaglašene teorije - objavite to u knjizi i prodali ste odmah svoje korisno sećanje svima; za mnogo novaca."

"Doktore, ne može se to izraziti knjigom. Nema pogodne matematike ni za Quantnu fiziku, te da bi je bilo za Ji Ging. Kojom matematikom bi ko mogao ukomponovati Tarot karte, što je isto kao i Knjiga promene, sa Njutnovom fizikom velikih nebeskih tela?"

Ja: „Ako je tako, gde je onda smisao prodaje vašeg korisnog sećanja, ako ga ne kupi u kompletu jedna osoba?“

Pacijent: „To mi ne smemo očekivati kao jedinu varijantu. Ja bih moje korisno sećanje ponudio pod oglasom *Prodaju se osnove Hronomatike*.“ - pa ako u početku neko i kupi samo jedan zasebni deo mog korisnog sećanja, možda se ubrzo odluči da kupi i još jedan deo, pa još jedan, pa – sve ostalo.

Ja: „A ako Vi u jednom momentu shvatite čega ste se lišili, možda i sami podjete u kupovinu svog sećanja?“

Pacijent. „I to je moguće. Ako se u međjuvremenu novci ne obezvrede ili posednici mojih sećanja ne podignu cenu istima.“

Ja: „Što će se vrlo verovatno i desiti, jer ste i Vi jedan od onih koji ne zna šta ima – dok ne izgubi.“

* * *

I – nakon što je rasprodao svoja korisna sećanja obesio se u periodu duboke depresije.

Tokom lečenja smo on i ja došli do zaključka da kad čovek izgubi ono što je amino-kiselinama zapisano, pohranjeno u mozgu jeste samo gubitak takozvane lične biblioteke, ali sve ono što zna mozak znaju i svi ostali delovi tela čoveka.

Kod njega je došlo dotle da je njegov mozak postao nekvalifikovan, nesposoban da vodi telo koje sve zna. Tako je njegovo telo, puno znanja u takozvanom podsvesnom njega, izvršilo definitivni razlaz sa svojim glupim mozgom. Prvo glupim jer je prodajom „svoje biblioteke“ ostavio svoje organe kao jagnjad u džungli. A drugo zaista glupim, jer je u svesti imao samo svoja nekorisna sećanja.

I njegovo telo je napravilo razlaz s njegovim mozgom tako što je proturilo glavu kroz omču i gurnulo u stranu stolicu ispod sebe.